

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Posamezna številka stane 2 Din.

En Bog — ena vera — ena cerkev —!

»En Gospod, ena vera, en krst. En Bog in Oče vseh —.« Tako je zapisal apostol narodov, sv. Pavel, Efežanom. Te besede bi bilo treba danes večkrat ponavljati, ko se narodom mešajo pojmi in nazori od raznih krivih prerokov.

Kadar kdo odpade od katoliške vere, se navadno izgovarja: »Saj so vse vere jednako dobre, povsod se človek lahko zveliča, samo da pošteno živi.« Tudi takozvani svobodomiselniki katoličani neredko na ta način modrujejo in si tolažijo svojo obteženo vest: »Saj je vsejedno, kaj človek veruje, samo da pošteno živi.« Kakor da bi ne bila to največja nepoštenost, če kdo Boga ne prizna in ne sprejme njegovega razodetja!

Kaj je vera?! Vera je priznanje resnic, ki jih je Bog razodel. Kdo ima pravo vero? Tisti, ki veruje vse, kar je Bog razodel. To pa, kar je Bog razodel in ukazuje verovati, to je pa Jezus Kristus izročil svoji cerkvi, da ohranja ta nauk čist, ga uči in razlaga.

Samo tista vera je prava, ki uči božje razodetje. Bog pa ni mogel razodeti raznih nasprotujočih si resnic. Dvakrat dve je samo štiri in ne pet in ne deset in ne tri. Tako je tudi samo en nauk resničen in od Boga. Ne more biti ob enem res, da je Jezus Bog, kar uči katoliška vera in da je Jezus navaden človek, kar uči Mohamed ali pa kak protestantski »moderni« učitelj. Ne more biti objednem resnično, da je rimski papež vrhovni poglavar vseh pravovernih kristjanov, kar uči katoliška vera in pa da on ni vrhovni poglavar, kar uči pravoslavna. Ali je eno res, ali drugo, oboje ne more biti resnično! En Bog, ena vera, pravi apostol!

Ena vera, pa tudi le ena prava cerkev!

Jezus Kristus je ustanovil svojo cerkev v svrhu nadaljevanja njegovega dela, da ista uči njegov nauk, da daje njegove zapovedi in deli njegove zakramente.

Če gledamo okrog sebe, opazimo, da je na svetu mnogo raznih krščanskih cerkva. Če izprašujemo privrženca raznih cerkva, pa pride pri njih odgovorih človeku nehote na misel oni pregovor: vsak berač svojo malho hvali. Protestant pravi, da je njegova cerkev prava Kristusova cerkev, pravoslavni trdi isto in smatra nas katolike za krivoverce, kalvinec bo trdil isto, razne ameriške in angleške protestantske sekte tudi trdijo, da so le one prave Kristusove cerkve, samo v Ameriki je nad 300 raznih protestantskih sekt in vsaka izmed teh prepričuje svoje privrženca, da je ona prava Kristusova cerkev. Vsaka drugače uči, vsaka drugim očita, da niso pravoverne! Ali morejo imeti vse prav? To bi mogel trditi le omejen človek.

Pa katera ima prav? Katera je prava Kristusova cerkev?

Gotovo je le ena prava, ker je Jezus le eno ustanovil! Kristus govori le o eni cerkvi, le o enem kraljestvu božjem na zemlji, sveti Pavel pa je že prvim kristjanom zabičeval, kakor da bi videl mešanico ver, ki se bodo porodile: »En Bog, ena vera —«

Katera je prava? Gotovo le tista, ki jo je Kristus ustanovil! Tista gotovo ne more biti prava, ki jo je stoletja po Kristusu ustanovil kak odpadli duhovnik, ki se je potem »razpopio in obabio«, kakor je pisal nek srbski časopis o nekem odpadlem duhovniku. Tista gotovo ne more biti Kristusova

cerkev, ki jo je ustanovil kak odpadli kralj, da bi mogel svojo pravo ženo zavreči in drugo vzeti po načelu kranjskih rokomahtarjev, ki so poročali: »in nomine patre, vzem jo na kvatre, če drugo dobiš, pa to zapustiš«. To bi se reklo briti norca iz Gospoda, kdor bi trdil, da je taka cerkev prava Kristusova cerkev.

Če gledamo v zgodovini postanek raznih krščanskih cerkva, vidimo, da so razen katoliške vse kasneje nastale in da je vse rodil greh, napuh ali pa nečistost. Kar se pa z grehom začne, gotovo ne more biti po volji Jezusa Kristusa.

Pa katera je torej prava Kristusova cerkev? Kako jo vsak lahko spozna?

Jezus je dal svoji cerkvi ustavo, po kateri jo vsak preprost človek lahko spozna. Jezus je ustanovil svojo cerkev na skali, ki je Peter. Petru je Gospod rekel: »Ti si Skala, na to skalo bom zidal svojo cerkev.« Prava Kristusova cerkev mora biti torej sezidana le na skali, ki je Peter, to se pravi na prvenstvu, vrhovni oblasti apostola Petra. Petru je Kristus rekel: Tebi bom dal ključ nebeskega kraljestva, kar boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih«. To se pravi: »Peter, v moji cerkvi boš Ti imel postavodajalno oblast, s kakoršno postavo boš ti ljudi zavezal, jo bodo dolžni verniki izpolnjevati, kakor da bi jo dalo nebo.« V pravi Kristusovi cerkvi mora imeti torej postavodajalno oblast Peter ali njegov pravi naslednik. Le v katoliški cerkvi pa ima naslednik apostola Petra postavodajalno oblast, torej je le ona njegova cerkev. Le Petru je rekel Jezus: »Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce.« Gospodovo čredo — pravo cerkev — mora torej voditi Peter ali po njegovi smrti njegov pravi naslednik. To je pa samo v katoliški cerkvi, torej je le rimsko-katoliška cerkev prava, od Kristusa ustanovljena cerkev.

Le en Bog je pravi, le ena vera je prava, le ena cerkev je prava Kristusova cerkev — in to je rimsko-katoliška.

K. Pirc:

Podružnica Sv. Ane in Št. Anška dolina.

(Nadaljevanje.)

Skraja smo omenili, da je šla svojčas cesta vrh Ljubelja skozi predor. Naj še povemo, kako je prišlo leta 1728 do tega, da se je predor odstranil.

V »Carnioliji«, listu za domačo zgodovino, 2. letnik št. 16, z dne 24. junija 1839 beremo, da je cesar Karel VI. prepotoval v svrhu dednega poklonstva svoje dežele. Dne 24. avg. 1728 se je podal iz Celovca proti Kranjski. Na večer je prenočil pod Ljubeljem v mitnici koroških stanov, naslednji dan pa na konju nadaljeval svoje potovanje čez Ljubelj.

Pri tej priliki omeni kronist dobesedno:

»Tukaj ne moremo prezreti, da je preje vodila pot na najvišjem vrhu Ljubelja skozi grapavo, temno, sprhnelo jamo, pri kateri se je bilo vedno bati, da se enkrat na potnike sesuje. Zato so na skupne stroške države in dežele vrh razstrelili, kamenito dupljino razložili in v zložno cesto spremenili.

Na tem mestu, najvišjem na Ljubeljski cesti, pri vstopu na kranjsko mejo, ko se razprostre pred prevzetimi očmi bo-

gat, neizmeren razgled, sta stala in še stojita ob desni in levi, dasi poškodovana, dva kamenita stebra na mogočnih podstavkih v podobi dveh piramid, na kojih sprednjih straneh se lesketa velik orel z žezlom in mečem, na drugih straneh pa šteta latinskih napisov, ki spričujejo pozdrav vojvodine Kranjske ob zaželenem prihodu deželnega kneza, kakor tudi zahvalo stanov in dežele za to, za pospeševanje prometa med Koroško in Kranjsko z velikimi stroški prodrto cesto. Na četrti, peti in šesti fasadi se nahajajo imena takratnih predstojnikov Kranjske kot: Deželnega glavarja in dednodeželnega fovskega mojstra Volbenk Vajkart grof Galenberškega, deželnega namestnika in oskrbnika Orfeja grofa Strassoldo, dednodeželnega komornika in maršala Franca grofa Turjaškega, stanovskega predsednika Ernsta Ferd. grofa Saurau in odbornikov: Ant. Jož. grofa Turjaškega, Jurija Ksav. pl. Marottija, škofa Bibenškega, grofa Janeza Ad. Rasp in gospoda Franca Jakoba pl. Schmidhoffena.

Tu je pričakoval cesarski spreved omenjeni deželni glavar, grof Galemberški in ga spremljal nizdol do Tržiča, koder je bil v Šutinševi (Schuttin) hiši cesarski zajuterk.

Tako naš kronist. Kje je stala Šutinševa hiša, žal, danes po 198 letih ne moremo vgotoviti.

Dalje smo bili od prijazne strani opozorjeni, da po ustnem sporočilu, ki se je ohranilo med Šentanci do današnjega dne, stari Tržič ni stal pod Koroško, kakor smo mi poročali, marveč pod Košuto. Ta gora, pod katero je bila naseibina, je dobila nekoč veliko razpoko, ki se je od dne do dne širila, tako, da so prebivalci pred hudo nevarnostjo zbežali deloma na Koroško, deloma pa po dolini na kranjski plati, doli do sedanjega Tržiča. Le en rudar, ki je vozil s par volov rudo, je »oprezval«, dokler se ni hrib v istini porušil in ga z njegovo vprego vred pod razvalinami pokopal. Zadnja skala se je nogočno valila v dolino, dokler ni priletela do Kramarjeve poti, koder je obstala in je bila do današnjih časov vidna. Šele zdaj, ko so delali novo električno centralo, so jo razstrelili.

Kar smo pravkar poročali po našem znanu iz Šentanske doline, se prav lepo vjema s pripovedko, ki smo jo brali v 6. letniku že enkrat omenjene »Carnijolije«, na strani 282 in nasled. Uredništvo pristavlja, da je vestno posneta po pravljici, ki je še danes (t. j. 1844. l.) na Gorenjskem obče razširjena med ljudstvom.

»Bila je Šentanska nedelja. V gostilni v Tržiču (t. j. Ljubeljskem trgu, op. ured.) je grajski lovec Martin zasnubil Ančko, hčerko rudarskega oskrbnika, toda oče mu jo je odrekel.

To je ošabnega in naglojeznega snubca hudo raztogotilo, jel se je prerekat, konečno pa zagrabil starega oskrbnika za vrat in po njem bi bilo, da ni priskočil rudar Urban na pomoč ter zalučil razjarjenega Martina iz gostilne.

Rudarski oskrbnik je vedel hvalo Urbanu in zato pospeševal njega nagnjenje do Anice.

Za razpor z lovцем se dalje niso menili in mirno živeli v tili gorski samoti. Ko sta se zaročenca nekega večera sešla na gorski planoti, ji Urban naznani, da mora drugo jutro za rana odriniti z rudo v plavž. Ko se v par dneh vrne domov, pa hoče nemudoma stopiti pred Ančkinega očeta in prositi za njuno združitev. Vsa srečna sta se razšla, ne da bi zapazila kako ju je lovec Martin zalezoval in njenemu razgovoru prisluškaval.

Drugo jutro je Urban odpotoval čez gore, a se v določenem času ni vrnil. Ančka ga je pričakovala od dne do dne, od tedna do tedna, minilo je leto, toda Urbana ni bilo nazaj.

Predrzní lovec si je zopet upal do dekleta, vendar ga je Anica odločno zavrnila. To je lovca vjuzilo in izustil je v naglici več neprevidnih besed, iz katerih so jeli ljudje sklepati, da je Urban zginit po lovčevi krivdi. Ščasom, ko Urbana le ni bilo, so pa jeli dolžiti Martina kar naravnost umora, zlasti zato, ker osumljenec na obdolžitve ni odgovarjal, marveč jih je mirnodušno prenašal.

Imeli so pa starodavno rudarsko pravo, glasom katerega se ni smel v okrožju rudnika muditi noben osumljenec. To svojo pravico so uporabili napram Martinu in mu pod smrtno kaznijo zabranili daljni vstop v naselbino.

Začetkom se je rogal tej prepovedi, toda ko se je rudarjem pridružil tudi graščak in lovca odslovil iz službe, se je pa pregnanec močno razsrdil in zaprisegel rekoč: »Vi črvi! Hočem vam postaviti tak grobni spomenik, da bodo nad njem stoletja strmela!«

Leta so minila in ljudstvo, razun Anice, ki je vedno na tihem zdihovala, je pozabilo na Urbana in na lovca, kar so nekega dne prihiteli pastirji z novico, da je zjutraj na Košuti grozno zašumelo, kakor da bi bil velikanski ptič zamahnil s perutama, nato se je jela gora gugati in tresti, naposled je pa prav po zverinsko zatulilo, potem pa zopet vse mirno ostalo.

Tem govoricam niso ljudje pričetkom verjeli, ko so pa pastirji le dan za dnem isto zatrjevali in se sploh branili še nadalje hoditi v goro, so pa le začeli zadevo preiskavati, dokler se niso uverili o resničnosti tega, kar so pastiji pripovedovali. Nastal je po celi naselbini silen nemir, zlasti ker so nekateri trdili, da se je lovec Martin zopet pojavil. Na mogočni skali so ga videli sedeti, bil je bledega obličja kakor kedaj, le brada mu je segala skoraj do kolen, oblečen je bil v medvedovo kožo in vzbog sršastih rudečih las je bil bolj živah kakor človeku podoben. Tudi on je zapazil ljudstvo, z strašnim zasmehom je zapustil svoj sedež in izginil v gošči.

Napočilo je jutro na praznik sv. Ane 1517. leta. Nenavadno mračno je bilo in nepoznana tišina je obdajala ljudi in živali. Ne le na Košuti, po vsi okolici se je ta dan majalo, gozdni potoki in studenci so nenavadno hudo šumeli, njih voda je bila kalna. Najdebelejši bukve in hrasti so se tresli, smreke in borovci se pripogibali. Gozdna žival je glasno tuleč bežala, plahe divje koze so drville čez drn in trn odtod. Celo domače živali so bile nemirne in hotele bežati. Vso naravo je pretresal strah. Zdajci so se s strašnim pokom razpočile skale, črn dim se je zavalil iz široko zevajočih breznov in rudeči plameni so švigali naokrog. Vso okolico daleč tja čez Ljubelj je obdala smolnata in žveplena para. Prebivalstvo je bežalo na vse strani, le hudobni Martin se je, stoječ na mogočni skali, škodoželjno režal v dolino.

Zopet se je stresla zemlja, razpočile so se mogočne gore in iz strašnega dimnika se je bruhaje ogenj dvignil z mogočnimi perutami nestvor z večkrat zavitim repom. Plaval je okretno po zraku, kakor bi se pripravljaj na prvi polet čez hribe in doline, dočim je pod njim plamenoma gorela zemlja, po bujno s travo zaraščenih hribih se je pa vsipal v gostih gručah pepel.

Vnovič zaprasketajo gore, neizmerno skalovje se dvigne proti nebu in kdo bi popisal veselo čudo! Skalovje popada z močnim truščem nazaj na zemljo in — pod njega mogočno težo leži zmečkana pošast.

Tedaj se pojavi vrh Ljubelja potni voz. Preplašeni prebivalci so bili mnenja, da jih je prišel rešit sam Bog iz nebes in hiteli so vozu nasproti. A v vozu ni bil Bog, marveč nič manj kot oni sami prestrašen človek, v katerem so kmalo spoznali — rudarja Urbana.

Ves strah je bil pozabljen. Urban je moral pripovedovati kako in kaj.

Pravil je, da so ga ta čas, ko se je vračal proti domu, napadli od Martina nahujskani tujci in ga odvedli v sužnost v daljno deželo. Ondi si je kmalu pridobil naklonjenost svojega gospodarja, ki je po njegovem nasvetu odkril v rudniku zlato žilo in vsled tega silno obogatel. Zdaj je gospod umrl, pred smrtjo ga je spustil na prosto in bogato obdaril.

Domov se vračajoč je ravno v najbolj kritičnem trenutku dospel vrh Ljubelja. Goreče je molil k Bogu in se priporočal sv. Ani, naj bi odvrnila hudo nesrečo. Ako ga vsliši, hoče ji vnožju Ljubelja zgraditi cerkvico. »Vslíšan sem bil«, je rekel, »in svojo obljubo hočem spolniti«. Komaj je Urban nehal govoriti, že je prihitela Anica. Molče sta se objela, stari oče ju je pa blagoslovil in vse je slavilo zvezo dolgotrajne zvestobe.

Že prihodnje leto je stala pod Ljubeljem skromna cerkvica sv. Ani posvečena. Srečni zakonski par je stopil čez prag, veselo pozdravljen od vriskajoče množice. Zveneče so vmes pritrkavali ljubki glasovi zvonov.

Še dandanes pa kažejo letnico 1517, kot leto žalostnega dogodka in na cesti med Tržičem in Ljubeljem velikansko skalo »Zmajevca« imenovano, pod katero je strašna golazen poginila. — Tako pravi pravljica.

Dodatek. Ko smo pričeli pisati o podružnici sv. Ane, nismo najmanj mislili, da bomo članek končali z veselo »ohcetjo«. Poročali smo o vsem po možnosti natanko. Vendar pa ostane še vedno nedognana stvar, ali je stal Ljubeljski trg pod Korošico, kakor trdi dr. Gruden v Zgodovini slovenskega naroda, ali pod Košuto, po mnenju cenjenih Šentancev. Nas to dalje ne zanima. Če pa ima kdo na tem posebne interese, mu pa svetujemo, naj začne na dotičnih krajih razkopavati kamenje in sicer tako dolgo, da bo prišel do okostja onih dveh zasutih voličkov.

Karl Pirc:

Naša stolpna ura.

Ni dolgo tega, ko sem zašel v stolp župne cerkve. Na polupotu me ustavi ura. Tik tak! Si li vendar enkrat prišel me obiskat! Tik tak! Veš kaj, skoraj bi bila huda nate! Tik tak! Deset let bo kmalo, odkar si se vrnil v domačijo, pa niti enkrat se nisi spomnil na tvojo staro prijateljico izza mladih let. Tik tak! Tik tak!

Jel sem se opravičevati, a ura le zmajeva z nihalom. Tik tak! Si pač tak, kakor je ves človeški rod. Kar je hrupnega, kar se blišči, naj bo še tako manjvredno, to čislate, to vas zanima. Tik tak! Za vstrajno, tiho delo pa nimate zmisla. Tik tak! Vsi ste enaki! Le tiho bodi, jaz vas dobro poznam! Tri leta manj kot sto let vam že tukaj čas odmerjam, pa bi vas ne pregledala? Dovolj skušenj imam! Tik tak!

Kaj, že sto let si stara, jo začudeno vprašam. Tik tak! Da, že toliko! Dne 25. aprila 1828 je prišel tusem za župnika gosp. Janez Zalokar. Tik tak! Dober skrben mož. Takoj prvi dan mu moja predhodnica ni bila nič kaj povšeči. Stara je bila, onemogla in škrbasta. Sredi teka je čestokrat zadremala. Tako je bila slabotna, da je z enim samim kazalnikom naznanjala dneva čas. Tik tak! Zato je bil župnikova prva skrb, da je omislil mene. Moj oče je bil lah, Giovanni Morrocutti (Morokuti) se je zval. Prišel je tusem z dvema pomočnikoma dne 20. avgusta 1828 in je neprenehoma delal in pilil na meni do 20. marca 1829. Tik tak! Železo in jeklo za moje telo je podaril baron Dietrich, ki je gospodoval takrat na tržiškem gradu. Tudi potrebne pile in drugo orodje je on daroval. Mojstru so plačali za mene 700 goldinarjev kovanega denarja, pa še posebej hrano in pijačo za vse tri delavce skozi 7 mesecev so dali tržičani. Tik tak! Vidiš, da nisem kar tako pod nič. No, pa za to tudi že skoraj 100 let zvesto služim Tržiču.

Vidim, da se muzaš in da se smehljajo tvoje ustnice. Meniš, da je to malo, 97 let neprenehoma tik-takati? Le pomisli, je li še kaká stvar na svetu, ki bi tako neumorno delala? Človeško srce mi je pač zelo podobno glede utripanja, toda čez 60, 70 let pa odreveni, dočim sem jaz še čila in zdrava, kakor sem prišla svoj čas iz mojstrovih rok. Tik tak, tik tak!

Pa ljudje mislite, tej je dobro, ker je vedno na suhem pod streho. To že! Toda kaj pa veter, ki razsuša moje ude, ali pa vročina, zlasti pa mraz, ki tudi neugodno uplivata name? Edini človek, ki me razumeva in ima srce do mene, edini moj prijatelj, brez katerega bi že dolgo zastala, je cerkovnik. Vsak dan me obišče, vsak dan mi privija življenske moči in maže moje ude zdaj z oljem, zdaj z petrolejem, kakor pač okoliščine zahtevajo. Tik tak! Pa ste mu prav tako malo hvaležni, kakor meni, za njegov trud. Tik tak! Če se pa le malo spozabim in za par minut prehitim ali pa zakasnim, je pa vse po koncu. Vse naju sramoti, vsa zabavlja, zdaj čez mene staro škatljo, zdaj čez »zanikernega« cerkovnika. Tik tak! Taki so! Hvala Bogu, pa ne vsi! Kdor sam dela in se trudi, ta molči in se za take malenkosti ne zmeni. Kdor pa sam ne dela in lenari, ter zato ne more preceniti, kaj je vstrajno delo, pa vse ocepidači! Tik tak! Prijatelj! ne zmeni se za take krtikavce! Tik tak! Kakor se jaz ne zmenim. Tik tak! Če se nad teboj

hudujejo! Tik tak! Če te obrekujejo, tik tak! Če te preganjajo, tik tak! Hodi svoja pota, tik tak! Kakor jaz tik-takam — — — v božjo čast, tik tak! Tik tak! Pa bližnjemu v prid! Tik tak, tik tak!!

Oznanila za mesec avgust.

1. 10. ned. po Bink. Prva nedelja v mesecu, pri prvi sv. maši skupno obhajilo za moške, katere zopet vabimo, da se v obilem številu udeleže skupnega sv. obhajila. V soboto prej in ta dan imajo pri vseh spovednicah prednost moški. Služba božja v župni cerkvi ob 6., 8. in 10., ob 10. uri bo tudi sv. maša pri sv. Ani z darovanjem za cerkev.

Popoldan je ura molitve in pete litanije presv. Srca Jezusovega, po litanijah je shod za 3. red.

Ta dan je po želji sv. očeta papeža posvečen skupni molitvi katoličanov za preganjane brate katoličane v Mehiki. Kakor je znano, preganja framasonska vlada v Mehiki katoliško cerkev na najgrše načine. Ministrski predsednik Melike Calles je prepovedal vsak verski pouk v šoli, izgnal je iz Mehike velik del katoliške duhovščine, zapretil je dal zadnji čas dva katoliška škofa, celo papeževemu nunciju ni pustil na mehiškanska tla. Brezverska vlada zapira katoličanom cerkve in njih šole, da uniči katoliško vero. Ves katoliški svet mora sočustvovati s preganjanimi brati katoličani v Mehiki, zato bomo to nedeljo posvetili molitvi za nje. Ob 10. bo sv. maša v ta namen z blagoslovom, popoldan bomo molili uro molitve iz molitvenika Pri Jezusu str. 95 — kakor ga imajo vsi šolski otroci —, da bo mogla moliti tudi šolska mladina. Te ure molitve naj se udeleže verniki v kolikor mogoče obilem številu.

2. Porcijunkula, ki se pa v naši župniji prenese na prihodnjo nedeljo.

5. Sv. Ožbald, ob 6. sv. maša za dolince z darovanjem.

6. Prvi petek v mesecu, ob 6. sv. maša z blagoslovom.

8. 11. nedelja po Bink. Porcijunkulski odpustki se v naši župni cerkvi v smislu privilega, ki smo ga lani prejeli iz Rima, prejmejo ta dan vselej, kadar kdo obišče župno cerkev in v njej moli vsaj šestkrat Oče naš in češčena Marija in pri vsaki čast bodi Očetu, ako je prejel sv. zakramente. Spoved se lahko opravi v ta namen že teden prej. Porcijunkulski odpustki se lahko prejmejo od sobote 7. avg. opoldan do nedelje opolnoči.

Popoldan ob 2. tretja ura molitve in nato litanije vseh svetnikov. Po litanijah je shod za deklško Marijino družbo.

14. Vigilija Marijinega Vnebovzetja, zapovedan strogi post, to je zdržek mesnih jedi in pritrgranje pri jedi.

15. 12. ned. po Bink. in zapovedan praznik **Marijinega Vnebovzetja**. Ob 6. in 10. sv. maša z dvema blagoslovoma, ob 8. z enim blagoslovom, ob 10. slovesna peta sv. maša z leviti, popoldan ob pol 3. pete litanije Matere božje, po litanijah je shod za žensko Marijino družbo. Od 2. do pol 3. ura molitve za deklško Marijino družbo.

16. Sv. Joahim in sv. Rok, ob 5. sv. maša pri sv. Jožefu pri altarju sv. Roka.

23. 13. ned. po Bink., ob 10. sv. maša pri sv. Jožefu.

24. Sv. Jernej, ob 6. farna sv. maša. Popoldan ura molitve po litanijah.

29. 14. ned. po Bink., pop. po litanijah je ura molitve.

Mesečna šolska spoved za osnovno šolo: za deklice v soboto 21. avgusta ob 3. pop., za dečke v soboto 28. avgusta ob 3., drugi dan po 8. sv. maši skupno sv. obhajilo.

Mrliška kronika.

19. Ude Anton, poročen, čevljar, roj. 1. jan. 1879, Tržič št. 1, umrl 25. marca. — 20. Mikič Anton, vdovec, čevljar, Tržič št. 159, roj. 4. jan. 1854, umrl 30. marca. — 21. Koprivnik Lucija, roj. Kralj, žena usnjarka, Tržič št. 153, roj. 12. dec. 1853, umrla 1. aprila. — 22. Rustia Jožef, poročen, predilniški mojster, Tržič št. 250, roj. 8. avg. 1882, umrl 3. aprila. — 23. Oman Ana, samska delavka, Slap št. 43, roj. 1869, umrla

7. aprila. — 24. Pogačar Marija, zak. hči pismonoše, Tržič št. 214, roj. 14. jan. 1925, umrla 11. aprila. — 25. Meglič Jožefa, posestnika žena, Dolina št. 51, roj. 13. aprila 1881, umrla 13. aprila. — 26. Zupan Vincencija, zakonska hči mizarskega mojstra, Tržič št. 79, roj. 15. dec. 1925, umrla 13. aprila. — 27. Bocak Marija, roj. Klander, vdova po posestniku, Tržič št. 138, roj. 3. sept. 1856, umrla 22. aprila. — 28. Logar Luka, poročen, tovarniški mojster, Tržič št. 242, roj. 16. okt. 1869, umrl 7. maja. — 29. Plečnik Anton, zak. sin kovača, Tržič št. 139, roj. 28. dec. 1907, umrl 7. maja. — 30. Dovžan Katarina, zak. hči pos., Sv. Ana št. 42, roj. 19. aprila 1924, umrla 13. maja. — 31. Korošec Jožef, poročen, železniški vlakovodja, Bistrica št. 50, roj. 12. jun. 1874, umrl 1. maja. — 32. Mrtvo-rojenec. — 33. Ahačič Peter, poročen delavec, Sv. Ana št. 109, roj. 1. avg. 1846, umrl 29. junija.

Naj se pri tej priliki spomnimo posebej dveh! Komaj osemnajstletnega Plečnik Antona in Jožefa Korošca. Prvi je bil vnet član našega Orla, miren in prikupljiv dečko, ki pač ni imel nobenega nasprotnika. Bil je zelo vnet za krščanske organizacije, še ko je bil že zelo bolan je vneto sodeloval. Ko je pred par leti odšel iz Tržiča s starši, so ga tovariši zelo pogrešali, ko se je vrnil, pa je že nosil v sebi kal smrti. Njegovi tovariši so ga spremljali korporativno k zadnjemu počitku in mu zapeli pred domom in grobom žalostinke v slovo. Prav veličasten pogreb je imel Korošec Jožef, vlakovodja tržiške železnice. Bil je veren poštenjak, ki je moško vršil svoje verske dolžnosti in prav lepo prejel sveto popotnico. Mož mirnega in prijaznega značaja, je bil vsem priljubljen. Kot vlakovodja je šel vsakemu na roko, kolikor je pač le mogel. Njegov lepi pogreb je bil pač lepa priča njegove splošne priljubljenosti. R. I. P.

Razno.

Mrtvašnica je dograjena. Sobo za mrliški oder bomo dali še poslikati, kadar se popolnoma posuši. Uporabna je pa že sedaj, ker je pobeljena. V to sobo naredimo tudi mrliški oder, ki bo vedno stal pripravljen. One družine, ki nimajo doma dovolj prostora, bodo svoje mrlične lahko dale na mrtvaški oder v novi mrtvašnici. Soba bo tako lepo urejena, da bo mrliški oder gotovo lepši kot doma; v sobi bo električna luč, kdor bo želel, bo tudi tu lahko čez noč dal stražiti mrliča, sicer pa to ne bo potrebno. Nekateri imajo sedaj še nekoliko predsodkov proti temu, da bi dali svoje mrlične v mrtvašnici na oder, a to so samo prazni predsodki. Za umrlega je vsejedno, kjer leži, strah ga gotovo ni na pokopališču. Za preostale, ki nimajo dovolj velikega stanovanja, bo pa to velika dobrota, da ne bo treba doma napravljati mrliškega odra. Saj nekateri še spati niso kje imeli, ko so mrliča imeli v družini! Iz zdravstvenih ozirov se priporoča, da mrlič ne leži doma, tam, kjer domači spe in obedujejo. Sčasoma si nabavi župna cerkev še lep voziček za prevoz mrličev in ko se bodo ljudje privadili, se ne bo nobenemu čudno zdelo dati mrliča v mrtvaško sobo na pokopališču.

Javno stranišče na pokopališču je sedaj urejeno pri novi mrtvašnici. Odprto je vedno. Prosim, da skrbite za snago v njem!

Jama smetišnica je poleg stranišča napravljena iz betona. Prosim, da vse smeti iz pokopališča sedaj tja nosite, da bo pokopališče snažno. Razne uvele rože in prst pa tudi lahko še nosite v jamo ob zidu pri grobarjevi hiši, dokler ni jama zasuta.

Sedemstoletnica smrti sv. Frančiška Asiškega se začne 2. avgusta t. l. in se praznuje eno leto po vsem katoliškem svetu. V to znamenje se bo 1. avgusta zvečer slovesno zvonilo. Da bi pač s 700-letnico znova vneli po celem svetu onega duha pokore, sprave, posvečenja in miru, ki je pravi duh sv. Frančiška! 700-letnico sv. Frančiška bomo praznovali tudi v Tržiču na primeren način enkrat jeseni.

Redka slavnost. Na Slapu pri Tržiču v tovarni gospoda Charles Moline je pred nedavnim praznoval kočijaž Šimen Rogel štiridesetletnico, odkar je vstopil v službo pri imenovanem gospodu. Gospod tovarnar se je iz lastnega spomnil redkega dogoka in jubilaanta primerno obdaril. Mož je danes v 67. letu svoje starosti, čil in zdrav ter upa dočakati še svojo petdesetletnico službovanja. Sin, ki je oženjen, služi v isti tovarni. Enako je ena hči istotam že dvajset let zaposlena. Čestitamo zvestemu služabniku in vrlemu katoliškemu možu in mu želimo še mnogo let!

Posvečuj praznik! O posvečevanju nedelje in praznikov piše neki ameriški list tako-le: »Sv. maša ob pol štirih je posebna ureditev mesta Boston (Amerika). V najzgodnejši jutranji uri se pri njej ob nedeljah zbere velika množica katolikov pa tudi ne malo nekatolikov v cerkvi sv. Jakoba. Časnikarji, prodajalci časopisov, strežnice, uslužbenci iz gledališča, ljudje iz vseh stanov, v cunjah in svili, vse je zastopano pri tej službi božji. Mlekarji se tu ustavijo in njihovi vozički napravijo dolgo vrsto ob cesti, kočije — okrog sto — stoje okrog, avtomobili vseh vrst in barv se vrste okrog v temni ulici, med tem ko njihovi voditelji molijo pri sv. maši. Policaji, ognjegasci, časniškarski poročevalci, železničarji v svoji obleki, natakariji v svojem fraku — res nenavadno mešana družba —.« Naši planinci, posebno pa »planinuhi« naj si jih vzamejo za vzgled in naj opravijo svojo nedeljsko dolžnost, predno odidejo v planine ob nedeljah!

Spomini izza dijaških let.

Tistga popovna je sjav skoz vokna an strašno perjazen jesenšč sonce. Glih prov fleten, ne pre topvo, ne pre hvadno je bo. Jen sončen žarč so se igrale z plavem dimam, kso ga gspodje spušale v lit z veržink jen sojeh fajf, kso jeh kadile.

Po vsmo cimro je dišavo po kofet, rozolice peškoteh in sameh to dobreh rčeh, tok appetiteh, de nkol tga. Prav gemitleh je bo, toj še ta črn maček občutu, k sej v koto na sonco prov favlast valjov pa z očmi pomežkvov.

U kot per ta okrogle mize so sedele: Gspod boter Pikec, cerkven klčar, pa gspod foter Dev. Oba sta bva ledrarja in sta pršva u rjaveh birtoščeh, kuj s curihtcimra na to črnega. Na konco je sedu dohtar Pirc z veržinko u usteh, nmo nasprot pa grašinšč ferbezar gspod Ankemius.

Tarok so špilale in gspod Pirc je glih pagat ultimo anzogov, dej fotra Deva kar v lit uzignovo. »Kaj, kaj, kaj« je poprašvov. Ferbezar je po nemšč klev, de sej vogen kazov.

Sam boter Pikec so ble per gmah, koker se anno tačmo gspodo gepira.

Per ta druj mize so pa Turkov gspod, k so ble tokat purgermajster, to velko besedo peljale. Kenigrufen so še šle. Tok so kvarte pokale, koker deb se švo za res.

Gspod Debelak je glih klicov: »Herc fircek, Karo evanček!« pokel sje pa z rorčam od fajfe meštace po rihtov, pa potih eno zopev. Von je zmerej pev, kje biv organist.

Zraven so bli še gspod Štatin od rihte, jen cesten šlibar Edelman. To zadenga je kar mrzu pot polivov, kje u soje svabe kvarte gledov.

U sred cimra sej okol bilarda še sukava ceva ramunda to mvašš folka, pa ni ureden deb vam jeh forštelov, sej so že tok vse na pravice. Boh jem dej dobro! Samo telk rečem še ankat: Tok je bo gemitleh, koker u ta maleh nebesah.

U koto je biva glih tarokpartija per kanco. Ferboltar sej šankat prov debev perdušu, kje biv v lebedo, kar se urata odprejo jen not se prmuzajo naš olte pikonte, terje štedentje.

Lpo manirleh potegnejo soje kobučer rz gvale, pa na gvas pozravjo: »Guten tog, majne heren!«

Use jih je pogledovo, tok de so rdeč gratale jen en mav ferlegen so se prerile do frej mize kje stava kuj za to velčem gspodem.

(Dalje prih.)